

Εξ αγχιστείας

[...]

Καθώς ανέβαινα τον λόφο τα είδα. Και τα τέσσερα είχαν έρθει να με υποδεχτούν. Το είχαν ρίξει στο παιχνίδι και έτσι δεν κατάλαβαν την παρουσία μου, γι' αυτό τους φώναξα «παΐδια σας έπιασα» και ο χαρωπός τόνος της φωνής μου ήταν ξεκάθαρος. Γύρισαν όλα τα κεφαλάκια τους ξαφνιασμένα προς το μέρος μου, και με περιεργάστηκαν με τα μάτια. Για λίγες στιγμές, τόσο εγώ όσο κι αυτά παραμείναμε βυθισμένοι στην αμηχανία, δίχως ξέροντας πώς να χαιρετήσουμε ο ένας τον άλλον. Ευτυχώς την αρχή έκανε το μικρούλι μας, η Όλγα η οποία σηκώθηκε και άρχισε να τρέχει προς το μέρος μου. Τότε, με διαπέρασε ένα αίσθημα συγκίνησης, χαράς και περηφάνιας, ένα αίσθημα που μόνο οι πατεράδες νιώθουν. Γελώντας άρχισα να κυνηγάω την μικρή κάνοντας πως είμαι άγριο ζώο. Τότε, και τα άλλα τρία βλέποντας το παιχνίδι άρχιζαν και εκείνα να τρέχουν γύρω-γύρω με ανεξάντλητη ενέργεια και χαρά. Αφού παίζαμε αρκετή ώρα, σηκώθηκα θυμίζοντας στα παιδιά ότι πρέπει να γυρίσουμε στο σπίτι, γιατί θα μας σκότωνε η μάνα τους, η οποία μου 'χε λείψει τόσο πολύ. Έτσι, πήρα την Όλγα αγκαλιά και ξεκινήσαμε τον δρόμο της επιστροφής. Στο χωριό το καλωσόρισμα ήταν τόσο ζεστό και εγκάρδιο. Φίλοι, γείτονες και γνωστοί που είχα να δω μήνες μαζεύονταν γύρω μου και με προσκαλούσαν στα σπίτια τους θέλοντας να με υποδεχτούν και να μάθουν τα νέα μου, κάνοντας με έτσι να νιώσω ακόμα πιο περήφανος.

Μαριάννα Ανδριανάκου